

HALK

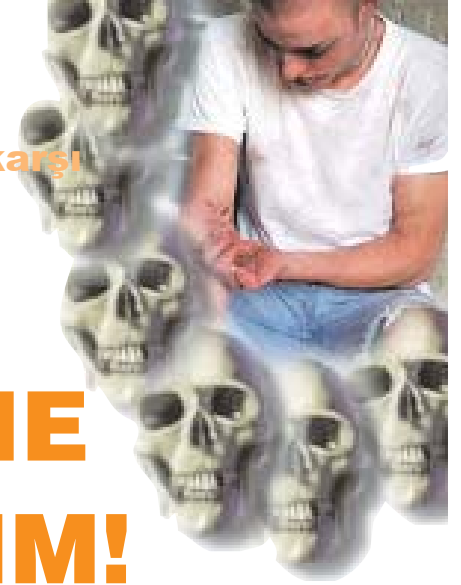
insanca bir yaşam yolunda

BÜLTENİ

Birleşen halk yenilmez!

Uyuşturucuya, çeteleşmeye, yoz kültüre karşı
Halk Kültür Merkezleri'nde Örgütlenelim

GELECEĞİMİZİN ZEHİRLENMESİNE İZİN VERMEYELİM!

İsrail Katliamlarına
Devam Ediyor...

FİLİSTİN'İ
UNUTMA!

Sahte Demokrasi Tartışmalarını
Aydınlatmak İçin Bir Soru:

SİZ KİMDEN YANASINIZ?

Sf: 4

Devrimci sosyalistler, saçma sapan
asker-sivil tartışmaları bataklığında
uzak duruyorlar...

SİSTEMİN
KARANLIK
YÜZÜ

MAFYA ve
KAPİTALİZM

Sf: 10

Geçen sayımızda alt bir yapılanma
olarak yazdığımız çetelerden sonra
bu kez de konumuz mafya...

Artık yeter!

Hayatımızın zehirlenmesine ve çürütülmesine karşı sessiz kalmayacağız.

Sömürücüler, asalaklar, haydutlar yüzyıllardır tepemizden inmediler, kanımızı emmekten, emeğimizi sömürmekten, geleceğimizi çalmaktan bir an olsun vazgeçmediler.

Topraklarımızı emperyalistlere sattılar, Ortadoğu'nun yoksul halklarına saldıran haydutların uşaklığını yaptılar, kahraman Filistin halkına kan kusturan Siyonistlerle kucak kucağa yüzlerce anlaşma yaptılar, bütün üsleri ve havaalanlarını Amerikan uçaklarına açarak Iraklı çocukların kanına girdiler.

Üstelik tepemize bindiler her zaman. Sesimizi çıkardığımızda, sokağa çıkıp hakkımızı aradığımızda, "yeter artık" dediğimizde ne "terörist"liğimiz kaldı, ne eşkiyalığımız! Coplarla, gaz bombalarıyla, mermilerle susturmayla çalıştılar bizi. Eski yasalar yetmedi yenilerini çıkardılar, onlar da yetmedi yenilerini, durmadan ama durmadan en küçük kıpırdanmayı bile ezmek için hemen harekete geçtiler.

Ama bütün bunlar olurken, biz sabırla, isyan etmeden onları izlerken, her seçimde gidip gözümüzü boyayanların üstüne mühürümüzü basarken tarihin en büyük soygununu gerçekleştirdiler! 20 yılda 200 milyar doları hortumlayıp, buharlaştırıp kaybettiler. Biz ekmeğimizi zor kazanırken soyguncular kanımızı, iliğimizi sofralarına meze yaptılar. Hala da, şu anda, biz bu satırları okurken iç borç adına bizden toplanan vergiler patronların kassasına akıtıyor, onların enseleri kalınlaştıkça kalınlaşıyor.

IMF'nin emriyle memlekette tarım diye bir şey bırakmadılar, uluslararası şirketler bir baştan bir başa bütün toprakları kontrol altına aldı. IMF'nin emriyle meclisi sabahlara

25
sosyalist barikat

Kağıthane Halk Kültür Merkezi
Tel: 0212 321 02 58
e-mail: kagitanehkm@hotmail.com

kadar çalıştırıp tütün yasaları, şeker yasaları çıkarttılar, Kürtler söz konusu olduğunda “çakıltaşını bilme vermeyiz” diye kabadayılık yapanlar katil tohumlarla topraklarımızın geleceğini şirketlere sattılar.

Üstelik Baykal’ından Tayyip’ine, Aşar’ına dek hepsi aynı politikaların ortağıdır. Bugün ortalıkta “laiklik”, “demokrasi” diye boş boş tartışmalar yapıp fırtınalar koparanlar bütün bu konularda en küçük bir anlaşmazlığa sahip değillerdir.

Herkes Geçmişini Özlüyor

Ama bu kadarıyla yetinmediler hiçbir zaman, yetinmiyorlar; hayatımızı, kültürümüzü de yozlaştırıyorlar, çocuklarımızın geleceğini zehirliyorlar.

Bugün milyonlarca insan, “eski iyi günler”den söz ediyor. Neden?

Bugün milyonlarca insan, “bir zamanlar insanların daha samimi olduğunu”, “bir zamanlar sokaklarda daha az uyuşturucu, daha az çete olduğunu” söylüyor. Neden?

Bugün milyonlarca insan, her şeyin giderek çürüdüğünü, insanların kişiliklerinin bozulduğunu, ortalığı bir çamur tabakasının kapladığını düşünüyor. Neden?

Eski günler daha mı iyiydi? O zaman da ilğimize kadar sömürülüyor muyduk? Elbette sömürülüyorduk, elbette eziliyorduk. Ama yine de insanlar işlerin gitgide kötüye gittiğini, sokakların gitgide karanlık hale geldiğini söylüyor. Neden?

Elbette eski günlerde de aynı şeyler vardı. Ama bir düşünelim şöyle, nasıl oldu da yirmi yıl içinde eskiden ayıplanan şeyler “normal” hale geldi? Nasıl oldu da insanımız beş para etmez televizyon yarışma sunucularından yardım dilenir hale geldi? Nereden çıktı köprü altlarında sürüler halinde gezen tiner kokulu bu karanlık çocuklar?

Çünkü hayatımız mahvedildi. Çünkü, artık geleceksizlikten gözü kararmış çocuklarımız sokaklarda patlamaya hazır bombalar gibi dolanıyorlar. Çünkü, uyuşturucunun yaşı 13’e düştü. Çünkü, “okumak, adam olmak” denilen şey artık bitti, bir avuç kodaman dışında kalan milyonlarca gencin gelecek diye bir umudu kalmadı.

Bütün bunlar bir günde olmadı.

Önce IMF’nin, emperyalistlerin emriyle sanayi ve tarımı çökertip para tüccarlarını, alavere davare uzmanlarını, devletle iş bağlayıp deveyi hamuduyla yutan kurnaz müteahhitleri yükselttiler. İşsizlik ve yoksulluk yıllar boyunca katlanarak arttı. Sonra, bütün kamu kurumlarını sahtekâr medya patronlarına, üçkağıtçı hırsızlara sattılar; onca yıllık dev işletmeleri önce zarar ettirip ardından emperyalistlere peşkeş çektiler.

Daha sonra eğitimden sağlığa memlekette ne kadar sosyal kurum varsa bitirdiler, özelleştirdiler. Parası olan okusun, parası olan tedavi olsun; parası olmayanlar da cahil kalsın ve ölsün dediler. Tarihte görülmemiş bir “altta kalanın canı çıksın” düzeni kurdular.

En acısı ve en kötüsü gençlerimizin geleceği olan eğitim alanında yapıldı. Bütün tarihin en kötüsü, en cahilleştirici eğitim düzenini kurdular. Daha en baştan, ilk okuldan itibaren kaymak tabakanın çocukları ile bizim çocuklarımızı birbirinden ayırdılar, artık herkes kendi sınıfına göre eğitim görmeye başladı. “Okulu bitirsinler de ne öğrendikleri önemli değil” dediler bizim çocuklarımız için. Gelecek umutlarını kırdılar. Çocuklarımız okusalar da bu düzen içinde bir şanslarının olmadığını acı bir şekilde öğrendiler. Sınavlarda “sıfır çekme”nin başka ne anlamı olabilir ki? Geri zekalı oldukları için değil, gelecekle ilgili umutları olmadığı için “sıfır çekmeye” başladı çocuklarımız.

Bu da yetmedi, “benim memurum işini bilir” dediler, “namuslu” olmayı aptallık ve enayilik haline getirdiler, bütün kurumları çürüttüler, memlekette güvenilir hiçbir şey bırakmadılar.

Ve sonra çeteleri, Kürt savaşından rant sağlayan çapulcuları yarattılar, korucularla, devlet çeteleriyle uyuşturucunun trafiğini ele alıp fiyatları ucuzlattılar. Bir zamanlar yalnızca lüks semtlerde adı duyulan eroin ve extacy hapları, emekçi mahallelerinde sırtını devlete dayamış olan ülkücü faşistlerin de işbirliğiyle peynir ekmeğe gibi satılmaya başlandı. Çocuklarımıza “devrimci olmayın da ne içerseniz için” dediler.

Ne Hale Geldik?

Gerçekten bir düşünün, ne hale geldik?

Bugün kentlerin sokaklarında 40 binden fazla sokak çocuğu tiner ve bali dünyasında yaşıyor. Bilinçleri gitmiş, beyinleri çürümüş, ce İstanbul’da da değil, memleketinize, Anadolu’nun küçük bir ilçesine gidiyorsunuz, orada da var!

hayaletler gibi dolanıyorlar ortalıkta. Üstelik sade-

Bugün resmi raporlara göre uyuşturucu kullanma yaşı 13'e kadar düşmüş halde. Okul önlerinde leblebi gibi hap satılıyor, eroin kullanımı on yılda yüzde üç yüz artmış durumda. Sokaklarda dereler gibi zehir akıyor. Ve artık bütün uzmanların söylediği gibi, uyuşturucu pazarı emekçi mahallelerine kaymış durumda. Zengin semtlerinde daha pahalı yeni mallar kullanılırken varoşlarda uyuşturucular sigara fiyatına kadar düşmüş halde. Her uyuşturucu, hırsızlık ya da haraç çetesinde mutlaka bir polisin yer alması ise hiç rastlantı değil. Her serferinde "çürük elmalar"dan söz ediliyor ama aslında ortada "sağlam elma" yok gibi görünmüyor.

Bugün liseler artık çete yatağı olmuş durumda. Son altı-yedi ayda liselerde tam 2 bin 474 olay meydana gelmiş ve 6 bin 224 öğrenci suç işlemiş halde. Bunların çoğu da hırsızlık, gasp ve uyuşturucu gibi şeyler. İki de birde göstermelik olarak Milli Eğitim, Valilik toplantıları yapıyor, sonra da her şey unutulup gidiyor. Çünkü çocuklarımız umutsuz, okumanın, ders dinlemenin bir anlam ifade etmediğini, önlerinin daha en baştan kapalı olduğunu biliyorlar.

1930 yılında kişi başına yıllık alkol tüketimi 1 litre iken bugün 20 litre olmuş halde. Bütün emekçi mahallelerinde birahaneler, batakhaneler pıtrak gibi çoğalıyor. Bir halk derneğini günde beş kere taciz eden polis, bu pislik yuvalarını koruyup kolluyor.

Fuhuş oranı ise tarihin en yüksek seviyesine çıkmış halde. Ankara Ticaret Odası raporuna göre Türkiye'de her 350 kadından biri fuhuş bataklığında. Fuhuş yaşı 15'e kadar düşmüştür ve bu insanların yüzde kırkı ailesi ya da kocası tarafından satılıyor. Üstelik bu insanların yarısından fazlası da çocuk sahibidir.

Ve en önemlisi, son yirmi yılda onur ve haysiyet duygumuzu mahvettiler! Televizyonlarda özel hayatını pazarlayan yoksul kadınlar, kadın programlarındaki zavallılık, yarışma sunucuları tarafından aşağılanan insanlarımız... Artık hepsi normal sayılıyor! Eski zamanlarda Türk filmi hikayelerine safça inanan kızlarımız şimdi düpedüz fahişelik yapan sözde "sanaçlıları" örnek alıyor, oğullarımız ise geri zekalı mafya dizilerinin havasıyla büyüyor.

Bütün Bunlara İzin Vermek Zorunda mıyız?

Hayır! Tabii ki hayır! İnsan onuru, emekçi onuru her şeyden üstündür! Bütün bunlar rasgele ve kendiliğinden değil, devletin koruma ve kollaması altında oluyor. O yüzden de oradan bir şey beklemek durumunda değiliz.

Faşist çeteler de boylu boyunca bu işin içindedir. Nerede bir kumar, haraç, uyuşturucu işi varsa altından Ülkü Ocakları ve MHP'nin çıkması hiç rastlantı değildir.

Bizim tek dostumuz ve tek güvencemiz var: Kendi aklımız, kendi emekçi gücümüz.

Bize söyledikleri şu: Her ne istiyorsanız, hangi çukurun çamuruna bulanmak istiyorsanız bulanın, yeter ki bizim düzenimize karşı harekete geçmeyin! İçin ve uyuyun! Gözünüz hiç açılmasın!

O zaman ilk işimiz gözümüzü açmak ve uyanmaktır! Seyirci olmaktan vazgeçmek ve bizzat sahaya inmek zorundayız. Çocuklarımızı ve geleceğimizi korumak için birleşmek, örgütlenmek ve bütün gücümüzle kan tüccarlarının karşısına dikilmekten başka çaremiz yok.

Halk Kültür Merkezleri, emekçi mahallelerinde yoz ve çürümüş kültüre karşı, uyuşturucu ve çetelere karşı yeni bir kültür için savaşıyor. Emekçi dayanışmasını, halk kültürünün en iyi örneklerini yaratmak ve yaşatmak Halk Kültür Merkezleri'nin başta gelen görevidir.

Halk Kültür Merkezleri, emekçi insanların, kadınların, gençlerin, liselilerin kendi öz evidir. Bütün bu çamur ve pislik deryasına karşı mücadele etmek, çocuklarımızı bataklığın içinden geri almak, onların pırıl pırıl zihinlerinin zehirlenmesine izin vermemek hepimizin görevidir ve Halk Kültür Merkezleri bu mücadelede her zaman yanı başınızdadır.

Halk Kültür Merkezleri, bütün emekçileri ve ezilenleri geleceğimizin zehirlenmesine, hayatımızın yozlaştırılmasına karşı mücadeleye çağırıyor.

Halk Kültür Merkezleri'nde birleşelim, Halk Kültür Merkezleri'ni yaşatıp güçlendirelim.

Yozlaşmaya, çürümeye ve

**hayatımızın zehirlenmesine hayır!
Halk Dayanışması için
Halk Kültür Merkezleri'ne!**

Kalan Halk Kültür Merkezi
Tel: 0428 212 26 85
e-mail: kalanhkm@hotmail.com

Karmaşık Gibi Görünen Durumlar İçin Basit Bir Soru:

Siz Kimden Yanasınız?

Bir süredir, politika sahnesinde şu sıkıcı kör dövüşü yeniden başladı. Asker konuşsun mu, konuşmasın mı, az mı konuşsun, çok mu konuşsun, konuşurken nelere dikkat etsin, vesaire, vesaire.. Bir toz dumandır gidiyor! Köşe yazarları harıl harıl çalışıyor, televizyonlarda etkili ve yetkili şahıslar saatlerce tartışıp ter döküyorlar. Ordu kulübünün fanatikleri ile "demokrasi cephesi"nin(!) militanları birbirlerine giriyorlar. Hatta bu arada eski kontrgerilla şefi Ağar bile "demokrasi cephesi"ne(!) yazılıyor, yurtsever basından Ferhat Tepe'nin, Musa Anter'in kemiklerini sızlatan övgüler alıyor. Meğer gerçekleri anlamışmış Ağar, meğer kendi çocuğu da ölünce evlat acısını tatmışmış, vs...

Bütün bunlar olurken aslında askerin kimsenin fikrini sorduğu yok, umursadığı da yok. Canı isteyince, istediği kadar konuşuyor. Yeni ortada tartışıp duran güzide "fikir adamları"ndan bir şey talep eden de yok! Gelin ve güveyin ortada olmadığı sanal bir dün ortamındayız sanki!

Ama bu arada emekçilerin kafası da iyice karışıyor. Bir yanda işbirlikçiliğin zirvesinde gezinen ve bu arada Özal'dan devraldığı "halka hakaret etme" geleneğini boyutlandıran AKP hükümeti var, diğer yanda ona bir alternatif yaratmak için gecesini gündüzüne katan ama henüz dişe dokunur bir başarı sağlayamayan başka bir cephe var. Orası karma karışık bir pazar yeri gibi! Gitgide MHP'nin yerini alan CHP, kenarda yeniden ısınan ANAP ve karanlıklar şatosu DYP, dip dibe duruyorlar. Ve tabii bir de dünyanın yüz binlerce silahlı adama sahip tek holdingi OYAK'ın patronu ordu...

Bütün bunlar olurken, geçenlerde İstanbul Üniversitesi açılıyor. Salonda tek öğrenci bile yok elbette, aslında öğrenciler hiç olmasa üniversite daha güzel bir yer olacak ama neyse, açılış başlıyor, Başbakan'ın mesajı okunuyor: Derin bir sessizlik! Daha sonra Büyükanıt'ın mesajı okunuyor ve salon alkıştan inliyor! Göz yaşartıcı bir muhalefet örneği! "Bilim dünyası" huşu içersinde asker postasının önünde secdeye duruyor! Zerre kadar yüzleri kızarmadan! Aynı dakikalarda kapının önünde ise öğrenciler coplanıyor, yerlerde sürükleniyor, gaz kokusu bütün Beyazıt'a yayılıyor, açılış salonu hariç!

YÖK monarşisi "özerkliğin" zirvesini yaşıyor; sırtını tanklara dayayan Cübbeli Mesut Hoca ve diğerleri ayınlarını böylece sona erdiriyorlar ve işlerinin başına dönüyorlar; çok çalışmaları lazım çok! Atılacak öğrencilerin listesi uzadıkça uzuyor!

Peki ama ne oluyor? Gerçekten ne oluyor? Gerçekten de bütün bu çamur deryasının içinde bir "demokrasi" kavgası mı var? Ya da bazılarının dediği gibi bu karmaşanın içerisinde bir ulusallık-işbirlikçilik tartışması mı var? İlericilik nedir? Gericilik nedir? Çağdaşlık nedir? Çağdışı olmak ne demektir? Hatta bir adım daha öteye gidip sorulabilir, solculuk-sağcılık kavramları bu puslu havada nereye oturuyor? Bağcılar'da başörtüsüyle gezen kadın gerici oluyor da, Moda'da köpeğini gezdirirken "taşradan gelenlerin güzelim İstanbul'u mahvettiğinden" yakınan hanımefendi ilerici mi oluyor? Washington Kabe'sine tavaf için giden Tayip Erdoğan işbirlikçi oluyor da, aynı emperyalist tapınaklarda yetişerek en sadık müritler haline gelen NATO generalleri "yurtsever" mi oluyor? Kızılay da memur döven polis devletin polisi de, her İncirlik yürüyüşünde kasabanın girişinde etten duvar örerek Conileri koruyan jandarma başka bir devlete mi bağlı?

Kafamız karışıyor... Aslında emekçi, akşam o değerli fikirleri dinlemiyor. O, don indirerek şöhret yapan medya maymun-

da bütün gün ekmek peşinde koşmaktan yorulup bu

MALTEPE Halk Kültür Merkezi
Tel: 0216 441 75 44
e-mail: kmaltepehkm@hotmail.com

larının marifetlerini daha eğlenceli buluyor. Kızıyor, öfkeleniyor belki ama yine de onları izliyor.

Ama yine de kafa karışıklığı bitmiyor.

Peki bütün bunları nasıl anlayabiliriz? Sınır çizgileri nerede duruyor?

Daha doğrusu şöyle söyleyelim: Hangi soruları sorduğumuzda aldığımız yanıtlar bizi gerçeğe götürür?

Hangi sorular maskeleri düşürür ve yanıtlayanın gerçek yüzünü bize gösterir?

Çok basit aslında! Herhangi bir açık oturum programındaki profoların, yorumcuların arasına bir gün balıkla- ma dalsak ve onlara “siz İncirlik üssünün kapatılmasından ve ABD askerlerinin def edilmesinden yana mısı- nız?” diye sorsak, akan sular duracak! Bir hükümet üyesinin ya da onu her gün eleştiren bir OYAK generalinin önüne çıksak ve “IMF’nin bu topraklardan derhal kovulmasını ve bütün borç anlaşmalarının feshedilmesini is- tiyor musunuz?” desek, ne yanıt verirler acaba? İsmail Ağa Cemaati’nden bol sakallı bir müridi ve İstanbul Ü- niversitesi’nden bir dekanı aynı masaya oturtsak ve ikisine birden “eğitimin, sağlığın ve kamu alanlarının tica- rileştirilmesi hakkında ne düşündüklerini” sorsak hangi yanıtları alırız? Herhangi bir AKP bürokrati ile Nişanta- şı sakinlerinden “rekor bayrak taşıyıcısı” bir çağdaş hanımefendiye Diyarbakır sokaklarında can veren 8-10 yaşındaki gösterici çocukların isimlerini sorsak bilirler mi? Bu akşam bir anti-emperyalist gösteri çevik kuvvet tarafından gaz ve copla dağıtılsa, yarın herhangi bir tarikat gazetesi ile herhangi bir tekel gazetesinin manşeti arasında fark olur mu? Müritlerinin parasıyla Alplerde tatil yapan Şeyh ile MİT’in yardımıyla onun “maskesini düşüren” acar televizyon muhabiri, özelleştirme sonrasında maden ocaklarının işçi mezarlığı haline gelmesi konusunda ne düşünürler? Örneğin şu kontr-gerilla reisi DYP başkanı, (ya da başka herhangi bir sivil-asker şahıs) şimdiye dek bir defacık olsun IMF ajanı Kemal Derviş’in emriyle çıkarılan Tütün ve Şeker yasalarını or- tadan kaldırmaktan söz etti mi? Peki siz, “çok konuştuğu” söylenen şu ordu komutanlarından hiçbirinin şimdi- ye dek “tarımdaki destekleme politikalarının IMF emriyle kaldırılması” üzerine bir laf ettiğini duydunuz mu? Yani “çok konuşmuşlar” da ne konuşmuşlar? Lübnan ve Gazze katliamlarının bütün hızıyla sürdüğü günlerde asker-sivil herkes bol bol konuştu da bir teki olsun “İsrail’le bütün anlaşmaları feshedelim” dedi mi?

Ve en önemlisi de şu: “Askerlik yan gelip yatma yeri değildir” diyen başbakan ve onu ayıplayıp “şehit ana- larının başımın üstünde yeri var” diyen Genelkurmay Başkanı, sonuç olarak yirmi yaşında toprağın altına gi- ren insanları geri getiriyorlar mı?

Ne kadar basit değil mi? Doğru soruları sorduğunuz zaman, yanıtlar sizi gerçeğe, çıplak gerçeğe götürü- yor.

Devrimci sosyalistler, işte bu yüzden saçma sapan asker-sivil tartışmalarının emekçiler açısından bir an- lam ifade etmediğini söylüyorlar ve bu bataklıktan uzak duruyorlar.

Bütün bu tepişmenin tek bir noktası bile emekçilerin, ezilenlerin hayatlarına ilişkin değildir. Bütün bu söyle- nenlerin tek bir satırı bile emekçileri ilgilendirmemektedir. Emekçileri gerçekten ilgilendiren şeyler ise zaten onların gündeminde bile değildir. Kim işsizliğin emperyalist politikalarından kaynaklandığını açıkça söylüyor? Kim yolsuzluklarla, hırsızlıklarla buharlaştırılan 200 milyar doların hesabını soruyor? Kim çökertilip emperya- list tekelere kul köle edilen tarımın ayağa kaldırılmasından söz ediyor?

Hiçbiri, hiçbiri, hiçbiri!

Heyecanlı heyecanlı yapılan onca tartışmada bunlardan hiç söz edilmiyor. Bizim hayatımızın onlar için hiç- bir değeri yok çünkü; bizi ilgilendiren şeyler de onları ilgilendirmiyor.

Bu tepişmenin bütün tarafları, düpedüz Amerikan emperyalizminin işbirlikçileridir.

Bu tepişmenin bütün tarafları, Filistin halkının yeminli düşmanlarıdır.

Bu tepişmenin bütün tarafları, IMF ve Dünya Bankası’nın emir erleridir.

Bu tepişmenin bütün tarafları, işçi sınıfının ve yoksulların karşısındadır.

Emperyalist politikalar, her zaman bu bataklığa kurulur ve olabildiğince çok alternatifli olarak düşünülür. Bi- ri iktidar olduğunda onu baskı altında tutacak başka güçler gereklidir. Eskidiğinde yerine alacak olanlar da sa- ha kenarında ısınma hareketlerine devam ederler, vs. vs...

Ancak biz ayağa kalktığımızda, gerçekten kendi kaderimize sahip çıktığımızda, korkak tavuklar gibi bir a- raya gelirler ve çığılı basarlar: Memleket elden gidiyor!

Derdimizin ilacı da budur zaten; ayağa kalkmak ve hesap sormak...

Gerçekten ayağa kalktığımızda, karşılıklarına çıkıp, yollarını kesip, doğru soruları sorduğumuzda, maskeler düşecek ve tümü de birbirine benzeyen gerçek yüzler ortaya çıkacaktır.

Yapmamız gereken ve yapmak zorunda olduğumuz şey budur. Yoksa kafamızı şişirmeye devam edecek- ler!

 ÇUKUROVA Halk Kültür Merkezi
Tel: 0322 363 18 37
e-mail: cukurovahkm@hotmail.com

İsrail Katliamlarına Devam Ediyor Filistin'i Unutma!

Lübnan'da ilan edilen ateşkesten sonra bir yandan emperyalist merkezler -Türkiye gibi işbirlikçilerin de yardımıyla- Hizbullah'ın tasfiyesine hazırlanırken, özellikle Gazze'de yoğunlaşan Siyonist saldırı hiç hızını kesmeden devam ediyor. Lübnan'daki tansiyonun şimdilik düşmesini fırsat bilen Siyonistler, bir yandan yenilgilerinin iç hesaplaşmasını yaparken, diğer yandan da neredeyse her gün bir saldırı düzenleyerek direnişçi güçleri katlediyorlar. Bunun için de her gün ayrı bir bahane bulmak onlar için zor değil; bazen bir saldırı hazırlığından söz ediyorlar, bazen de sınırda tüneller bulduklarını söylüyorlar ama sonuçta her gün Filistinli katlediliyor.

Ayrıca hepsi bu kadar da değil. Hamas iktidarını dört bir yandan kuşatan emperyalistler ve siyonistler, Filistin'deki iç çatışmaları da körüklüyorlar. Filistin hükümetinin ekonomik olarak durumda olması da bütün bu karışıklığı artırıyor. Özellikle Ekim ayı başında Hamas güçleri ile El-Fetih kuvvetleri arasında patlayan çatışmalarda on kişinin hayatını kaybetmesi ve karşılıklı biriken öfke son derece tehlikeli bir aşamayı. Daha sonradan kısmen yumuşatılsa da bu gerginlik, Filistin direnişine zarar vermekten başka bir işe yaramadı; ve doğrusu bu tür olayların ne kadarının emperyalist güçler tarafından kışkırtıldığı da tartışmalı bir durum olarak kaldı. Ancak, uzun yıllar boyunca elde ettiği yerleşik konum ve kadrolaşmadan vazgeçmek istemeyen El-Fetih'in Hamas'a yönelttiği saldırıların sonuç olarak ABD ve İsrail'e hizmet ettiği de kesin görünüyor.

Bütün bunların ötesinde asıl sorun ise, bir süreliğine Lübnan'a yönelmiş olan uluslararası ilgi ve dayanışmanın -Türkiye dahil- ateşkesten sonra zayıflaması ve Filistin'de olup bitenlerin adeta geri plana itilmiş olmasıdır. Bu ise, İsrail'e daha rahat saldırma olanağı veren bir durumdur. Oysa Filistin gerçeği ve İsrail zulmü bu süreçte öneminden hiçbir şey yitirmiş değildir.

Dolayısıyla direnen Filistin halkına desteğimizin de tam tersine giderek artırılması kesin bir zorunluluk ve devrimci bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

İntifada'nın Yıl Dönümünde...

Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği İntifada'nın yıldönümünde Taksim'de fotoğraf sergisi açtı. Filistin halkının ikinci İntifadasının yıldönümünde, Filistin halkıyla dayanışmak, onların mücadelesini halka anlatmak, Filistin halkının acılarına dikkat çekmek için Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği, 3 Ekim 2006 günü Taksim'de fotoğraf sergisi açtı. Sergilenen fotoğrafların sahibi olan Fransız sanatçı Emilie Petit'inde katıldığı basın açıklamasıyla birlikte açılan sergi üç gün boyunca açık kaldı. Sergi boyunca Filistin halkının acılarına yer veren, onlarla dayanışmak gerektiğine değinen, FHDD'nin bu yönde başlattığı "Filistin'de Bir Kardeşim Var" kampanyasına değinen ajitasyon konuşmaları yapıldı.

Lübnan'a Gitmekte, Göndermekte İhanettir!..

Lübnan'a asker gönderilmesi karşı, direnen Irak, Filistin ve Lübnan halkının yanında olanlar eylemlerini sürdürüyor. Lübnan'a asker gönderilmesine karşı çıkan Halk Kültür Merkezlerinin içinde yer aldığı birçok devrimci demokratik kurumlar, 12 Ekim 2006 Perşembe günü saat 18:00'de Mecidiyeköy AKP binasının önünde bir basın açıklaması yaptı. Lübnan'a Asker Gönderenler Halklara İhanet Ediyor Emperyalizme ve İşbirlikçilerine Karşı Mücadeleyi Yükseltelim" pankartının açıldığı eylemde, "Filistin'de İntifada, Lübnan'da Direniş, Amed'de Serhildan Kazanacak" vb. sloganları atıldı. Basın açıklamasında Ürdün Arap Direniş Birliği'nden katılan Hisham Bustani de direnişe yönelik kısa bir konuşma yaptı.

Adana'da Ortadoğu Halklarıyla Dayanışma Platformu'ndan Protesto

Adana'da oluşturulan Ortadoğu Halklarıyla Dayanışma Platformu, 12 Ekim ve 19 Ekim 2006 günü, Lübnan'a asker gönderilmesini protesto etmek için basın açıklaması yaptı. Meşalelerin de yakılarak yürüyüşlerin yapıldığı eylemlerde "Direnen Halklar Kazanacak", "Kahrolsun İsrail Siyonizmi", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Lübnan Halkı Yalnız Değildir", "Lübnan'a Gitme Kardeş Kanı Dökme", "Katil İsrail Filistin'den Defol", "Katil ABD Ortadoğudan Defol" vb. sloganları atıldı. Yapılan basın açıklamasında, Lübnan'a asker gönderilmesi protesto edilerek, İsrail'in Filistinlileri katletmeye devam edildiği belirtildi.

AVCILAR HALK KÜLTÜR MERKEZİ
Tel: 0212 590 75 31
e-mail: avcilarhkm@hotmail.com

Acının Fotoğrafını Çekmek...

“Bu fotoğraf dizisi savaştan değil, Filistin halkına yönelik bu soluksuz bırakma girişiminden, işgalin ve işgal kuvvetlerinin bu halk üzerinde uyguladığı akıl almaz psikolojik baskıdan söz ediyor.”

Emilie Petit, Mart 2006

Her gün, yok edilmiş yaşamlar geliyor televizyonlarımızdan evimizin içine. Yanıbaşımızda bir direniş, yanıbaşımızda işgal altında bir ülke. Kocaman tanklar, atılan mermiler, iğrenç suikastlerle ünlenmiş bir ordu ve çocuk katili askerler. Ve her şeyin ortasında, ölümlere inat yine direneceğiz diyen, tankları, topları dize getiren Filistinliler...

Gazze'nin Che Guevera'larından, taş genarallere, Abu Ali Mustafa'lardan özgür Filistin için direnen binlerce gerillaya, kadına ve Filistin için bedeni toprağa düşen her militana, sonsuz bir saygı ve onların bayraklarını zafere taşımanın onuruyla, II. İntifada'nın yıl dönümünde direnen Filistin ve Ortadoğu halklarını selamlıyoruz. Bu röportajla, onların tüm bu savaşın ortasında kalan günlük yaşamlarını karelere sığdırmaya çalışan bir fotoğraf sanatçısının düşüncelerini yansıtmaya çalışıyoruz...

“Ben Filistin’de, selamlamak, paylaşmak ve herkesi ortak etmek istediğim büyük bir yaşama direnci, ümit ve sevgi buldum. Bu fotoğraf dizisini, inanmaya devam eden Filistin halkı için hazırladım.

Dünyanın neresinde olursa olsun, onlardan söz edildikçe, isimleri ve kavgaları anıldıkça, onların varolma mücadeleleri desteklenmiş olacak. Bu serginin amacı budur.”

Böyle diyor Emilie Petit, sergiyi sunan yazılarında. II. İntifada'nın yıl dönümünde, 3-5 Ekim 2006 tarihlerinde FHDD tarafından açılan sergiyi dolaşırken, Emilie Petit'le Filistin ve Fotoğrafçılık üzerine kısa bir söyleşi gerçekleştirdik. İntifada'yı yaratan Filistin halkının ve şehitlerin önünde sonsuz saygımızla eğilerek...

Emilie Petit: Biz Filistin'e bir grup halinde gittik ve arkadaşlarımızla Filistin'de ayrıldık. Sonrasında yeniden bulduğumuzda, fotoğrafların yanında gördüğünüz yazıları birlikte hazırladık. Filistinlilerle konuştum ve onlara bu resimlerin hayatlarını, yaşadıklarını, konuşmalarını taşıdıklarını söyledim. Benim savaşa bakış açım farklı. Benim çektiğimlerde önemli olan, savaşın onların hayatını nasıl etkilediği, onların hayatını nasıl engellediği, önlerine nasıl engeller koyduklarını, nasıl bir yerlere gidemediklerini, kendi evlerinden çıkamadıklarını gösterdim ve bu bakış açısıyla inceledim.

Sosyalist Barikat: Peki Filistin’de fotoğraf sanatçısı olmayı nasıl düşündünüz?

Emilie Petit: Bizim fotoğraf makinemiz orada bir silah gibiydi. Bizim orada fotoğraf çektiğimizi gören askerler vardı ve onlar bizim fotoğraf çekmemizi engellemek istiyorlardı. Çünkü biliyorlardı ki bizim fotoğraflarımız ülkemize gidecek ve tüm dünyaya yayılacak.

Oradaki çocuklar ve Filistinliler sürekli, bizim fotoğrafımızı çek, şunun fotoğrafını çek, bakın bu konuda da engelleniyoruz bunu da çekin diye baskı yapıyorlardı. Bunların bu şekilde olduğunu, bunları ülkemize götürmemizi, dünyaya göstermemizi istiyorlardı. Askerler de bu fo-

Avcılar'da Filistin İçin Resim Sergisi

İntifada'nın yıldönümünde Avcılar Halk Kültür Merkezi stand açarak FHDD'nin Avcılar'daki resim sergisine destek verdi.

HMK HALK KÜLTÜR MERKEZİ DERNEDİ
Tel: Tel: 0212 244 01 91
e-mail: mhkm7@hotmail.com

HALK BÜLTENİ
7
sayı 13

sosyalist barikat 31

toğrafları çekmemizi engellemeye çalışıyorlardı. Yani zor bir durum fotoğraf çekmek...

Sosyalist Barikat: *Filistin mücadelesine nasıl bakıyorsunuz?*

Emilie Petit: Filistin Halkının başka seçeneği yok, başka seçeneklerinin olmadığını ve bu yüzden bunları yaptıklarını biliyorum. Üç sene öncesine kadar demokratik yollarla sorunlarını halletmeye çalışıyorlardı ama bu gün bu şansları yok. O yüzden, bu gün "terörist" olarak sokaklara dökülüyorlar. Filistinliler İsraililere itaat etmek yerine, onlara yalvarmak yerine yaşama devam ediyorlar. Bu halkın protestosu. Orada gördüğümüz en büyük protesto halkın yaşamaya her şeye rağmen devam etmesi...

Sosyalist Barikat: *Biz bu röportajı yayınlarken, Filistin ve fotoğrafçılık üzerine yaptığımız bu sohbet ne olmasını istersiniz?*

Emilie Petit: Bir kere medyatik bir şekilde değil, daha çok insancıl bir şekilde savaşa bakmak gerekiyor. Önemli olan aslında ne yazdığınız değil, onları ve onların problemlerini yazmanız. Çünkü Filistinliler bir yerde kendilerini çok yalnız ve çok terk edilmiş hissediyorlar. Ortadoğu'dan, Avrupa'dan yada dünyanın başka yerinden hiçbir destekleri yok. Çok yalnızlar ve problemleriyle başbaşalar. Bu yüzden önemli olan, birinin gitmesi onların fotoğraflarını çekmesi ve onları buraya taşımak, başka bir ülkeye taşımak ve onu, onun problemlerini başkalarını göstermek, bu yüzden onu yazmak bile çok önemli. Sadece yazmanız bile yeterli.

Sosyalist Barikat: *Biz bunu yeterince yapmaya çalışıyoruz. Bu arada sizinle serginizin başında bir röportaj yapma şansı verdiğiniz için size teşekkür ederiz.*

Emilie Petit: Size Filistin'de çekilmiş fotoğraflardan ve yazılmış yazılardan gönderebilirim. Ancak, sizin de bana basılmış olan haberi göndermenizi isteyeceğim. Çünkü ben de onları Filistinlilere göstereceğim. Bu kısa söyleşi için teşekkür ederim.

(*Not: Bu yazılar, sergide açılan fotoğrafların yanında, fotoğrafları ve sanatçının o ana dair düşüncelerini belirtmek için kullandığı yazılardır.)

Filistinde İntifada, Direniş Ateşi Tüm Ortadoğu'da!..

Filistin ikinci intifada'sının 6. yıl dönümü anti-emperyalist coşkuyla gerçekleştirilen basın açıklaması ile selamlandı.

İkinci İntifada'nın 6. yıl dönümü Halk Kültür Merkezleri, Alinteri, BDSP, Devrimci Hareket, EHP, ESP, HÖC, ILPS, Kaldıraç, Odak, PDD, FHDD tarafından, 27 Eylül 2006 Çarşamba günü, Beyoğlu Galatasaray Postanesi önünde yapılan basın açıklaması ile selamlandı. "Filistin'de İntifada, Irak'ta, Lübnan'da Direniş Kazanacak" pankartının açıldığı, Filistinli taş generallerin resimlerinin taşındığı, intifadayı selamlayan ve yaşasın Ortadoğu halklarının direnişi diye haykırılan basın açıklamasında sık sık, "Filistin'de İntifada, Irak'ta, Lübnan'da Direniş Kazanacak", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Ortadoğu Halkları Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı.

Yapılan basın açıklamasında; emperyalistlerin, Siyonistlerin, tüm uşak-ışbirlikçi rejimlerinin güçlerinin ne olursa olsun, ne Filistin İntifadasını, ne işgal karşıtı hareketleri ne de halkların emperyalizme karşı yürüttükleri mücadeleyi engellemeyeceğine, Filistin İntifadası ile yakılan ateşin daha da yüksekere taşınacağına, emperyalistlere ve siyonistlere geçit verilmeyeceğine değinildi.

Açıklamaya, başta Ahmed Saadat olmak üzere Filistinli tutsaklara kart atılmasıyla son verildi.

Halkların Kardeşliğini, Devletin Kontra Örgütlenmelerine Rağmen Savunduk, Savunacağız

16 Eylül 2006 Cumartesi günü Taksim Tramvay Durağında DTP'nin düzenlediği, içinde Halk Kültür Merkezleri'nin de bulunduğu çeşitli devrimci-demokrat kurumların da destek verdiği bir basın açıklaması yapıldı.

Saat 15:00'te başlayacak olan eylem, aslında sesizce sadece katliamı kınayan dövizlerin taşınacağı Galatasaray'a kadar bir yürüyüş olacaktı. Ancak devletin kolluk güçleriyle yapılan pazarlıklar sonucunda polis açık tavrını ortaya koydu: "yürürseniz saldıracağız". Telsizlerden gelen seslerde ise "sadece gençleri alın" üzerine emirlerdi. Bunun üzerine eylem Taksim Tramvay durağında oturma eylemi olarak gerçekleşti. Burada yapılan basın açıklamasında halkların barış talebine karşılık devletin silah kullandığı, katliamı gerçekleştiren kontr örgütlenme olan TİT'e (Türk İntikam Tugayı) devlet tarafından sahip çıkıldığı vurgulandı. Basın açıklaması sırasında sık sık olarak "Katil Devlet Halka Hesap Verecek", "Amed'e Kalkan Eller Kırılsın", "Barı Hemen Şimdi", "Şehit Namırın" sloganları atıldı. Eylem atılan sloganlarla sonlandırıldı.

Dersim'de Diyarbakır Katliamı Kınandı

12 Eylül darbesinin yıl dönümünde Amed'e yaşanan bombalı saldırıya karşı, Kürdistan'da protestolar devam ediyor. Bu protestolardan biri de 16 Eylül tarihinde Dersim'de yapıldı. Dersim'de Kültür Sokağı'nda bir araya gelen İHD, DTP, EMEP, ESP, HKM, HÖC, DHP, DİSK, GENEL- İŞ, KESK, TÜRK- İŞ tarafından "DİYARBAKIR KATLIAMINI KINIYORUZ" pankartı açılarak sessiz yürüyüş gerçekleştirildi. Yeraltı çarşı üzerinde bir araya gelen kitle burada kurum temsilcileri tarafından Özgürlük Anıtına (Zilan Anıtı) Amed'te katledilenlerin anısına 10 karanfil bırakılmasından sonra oturma eylemi yapılarak basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, Diyarbakır'da gerçekleştirilen bu vahşi olayın taşları, topluma ve onun demokratik yaşam hak istemine karşı yürürlüğe konulan Terörle Mücadele Yasasıyla örülmüştür. TMY Türkiye' de Kürtlere ve Türklere ve diğer demokrasi güçlerine karşı geliştirilen fiziki imha girişiminin hukukileştirilmesidir. Bu ülkede anti-demokratizm benimsenen bir anlayış ve yöntem biçimi olunca sistem ancak kan üretileceği vurgulandı. "Ulusal Baskıya Son", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Diyarbakır Halkı Yalnız Değildir", "Katiller Halka Hesap Verecek", "Katiller Bulunsun Hesap Sorulsun vb." dövizlerinin taşındığı basın açıklaması alkışlar ve sloganlar eşliğinde son buldu.

Diyarbakır'daki Çocuk Katliamı Adana'da Protesto Edildi

12 Eylül 06 günü Diyarbakır'ın Bağlar Semtinde meydana gelen patlama ile gerçekleşen çocuk katliamını protesto etmek için 15 Eylül 06 günü Adana İHD'nin önünde bir araya gelen kitle, yaptığı basın açıklaması ile katilleri lanetledi. Yapılan basın açıklamasında 1977 1 Mayıs katliamından, Susurluk'tan, Şemdinli'den, Maraş'tan bu yana süregelen kontrgerilla katliamlarına bir yenisinin daha eklendiğine vurgu yapıldı.

Tüm bu katliamların Kürt halkının demokratik hakları için yürüttüğü mücadeleyi engelleyemeyeceğine vurgu yapılan basın açıklaması sırasında "Katiller Bulunsun Hesap Sorulsun", "Katiller Halka Hesap Verecek", "Kahrolsun MİT, JİTEM, Kontrgerilla", "Gün Gelecek Devran Dönecek Katiller Halka Hesap Verecek", "Eşitlik, Kardeşlik, Halklara Özgürlük" sloganları atıldı. İHD, ÇHKM, KESK, Adana Alevi Bektaşlı Birliği, EMEP, DTP, SDP, ÖDP, ESP, Halkevleri, İşçi Mücadelesi, Devrimci Yaşam tarafından gerçekleştirilen basın açıklaması, atılan sloganların ardından sona erdi

HALK KÜLTÜR MERKEZİ er-ÿ
KATİL DEVLET HALKA HESAP VEREEK

sistemin karanlık yüzü

MAFYA VE KAPİTALİZM

Delî Yürek, Kurtlar Vadisi gibi diziler son yılların deyim yerindeyse en çok tavan yapan yapımları. Bu dizilerin en çok izlenmesinin yanı sıra bir diğerk önemi de kapitalizme has özellikleri meşru bir yere oturtuyor olması. Bu sayımızda da kapitalizmin pisliklerini deşmeye devam ediyoruz. Geçen sayımızda alt bir yapılanma olarak yazdığımız çetelerden sonra bu kez de konumuz mafya. Kapitalizmin bir yan sektör olarak geliştirerek insanlığın başına bela ettiği mafya, bugün hayatın belirleyici köşe taşlarından biri haline gelmiştir. Sadece ülkemizde değil, dünyanın dört bir yanında hayata müdahale eden mafyanın tarihi oldukça eskidir.

Mafya'nın Tarihi

Mafya sözlük anlamı kahramanlık, cesaret anlamına gelmekle birlikte Arapça kökenli bir kelimedir. Bu sözlük anlamının dışında, yasa dışı işlerle uğraşan, zor kullanarak bir takım gizli çıkarlar sağlayan, çoğunlukla gizli ve hiyerarşik bir takım teşkilatlanmaya dayalı örgüt ya da örgüt mensubu kişiler olarak da ifade edilebilir. Başta uyuşturucu olmak üzere, kumar, ticaret, finans, fuhuş organizasyonu, kaçakçılık, gasp, adam öldürme vb. gibi birçok alanda faaliyet gösterir.

İtalyanca'daki "MORTE ALLA FRANCIA İTALIA ANESTA" yani "Fransa'ya Ölüm, Yaşasın İtalya" sözlerinin baş harflerinden oluşan MAFİA; 18. yüzyılın ortalarında Sicilya ve Sardunya Adalarındaki halkın İtalya'ya bağlı kalabilmek için Fransa'ya karşı verdiği bağımsızlık mücadelesinden doğmuştur. Ancak Mafya'nın bu özelliği zaman içerisinde hızla kabuk değiştirmiştir.

Önce toprak sahiplerinden haraç almakla işe başlamışlardır. Zaman içinde faaliyet alanını büyüten mafya, Sicilya'nın batısındaki köylerde mafya aileleri ve grupları olarak konfederasyon altında birleştiler. 1900'lü yıllara gelindiğinde ise kendi bölgelerindeki ekonomik faaliyetlerin tümünü denetimlerine aldılar.

İkinci Paylaşım Savaşı'ndan sonra bu sefer Palermo'ya yönelen Mafya burayı kendine üs olarak seçti. Bu dönemden sonra her geçen gün hayata hakim olmaya başlayan mafyanın geldiği durum önemlidir. Mesela İtalya'da, mafyanın elde ettiği rant milli gelirin yüzde yirmisine yakındır ve yıllık ciro-su 133 milyar dolardır. Fakat bu artık İtalya'yı aşmıştır. Her ülkenin, kendine göre mafyası vardır. Bunlar çoğu zaman devletle işbirliği halinde çalışmaktadır. Bugün dünya mafyasının kontrol ettiği toplam sermayenin 8.4 trilyon dolar olduğu ve bunun % 70'inin ABD Mafyası tarafından kontrol edildiği belirtilmektedir. Rakamların büyüklüğu göz önüne alınırsa uluslararası kapitalist ekonominin bu işten rasıl bir birikim elde ettiği ve neden bir türlü bu organizasyonların üzerine gidilemediği anlaşılır. Üzerine gidilemez, çünkü bu kadar büyük bir parasal gücün piyasadan çekilmesi göze alınamaz.

Mafya'nın Alanı

Mafya adı bugün günlük dilde uyuşturucudan otoparklara ve okul servislerine dek uzanan geniş bir

HALK KÜLTÜR MERKEZLERİ
KAPİTALİZM İNSANLIĞIN
DÜŞMANIDIR KARŞI ÇIKALIM

çerçeve üzerinde anılmaktadır. Ama aslında dünya genelinde en çok kâr edilen alan kuşkusuz uyuşturucudur. Üretimden satışa gelene kadar edilen kâr muazzam boyutlardadır. Mesela Kolombiya'da 14 sterlin olan kokainin kilosu Avrupa'ya 35.000 bin sterline, sokağa ise 70,000 sterline gelmektedir.

En büyük organizasyonların başında bir İtalyan mafyası olan Cosa Nostra gelmektedir. Cosa Nostra'nın bir kolu Amerika'ya uzanmakta, eroin piyasasının önemli bir bölümünü elinde tutmaktadır. Bünyesinde 180'den fazla mafya ailesini barındıran Cosa Nostra'nın yaklaşık 5000 üyesi vardır. Çin'de Triadlar, uyuşturucu, fuhuş, kumar vb. çerçevede geniş bir ağı kapsamaktadır. Triadlar, Amsterdam, Londra, Manchester, New York ve San Francisco şehirlerinin de aralarında bulunduğu birçok yerde faaliyet yürütmüşlerdir.

Napoli Camorra, Calabrian Ndranghate, Sacra Corona Unita İtalya'da, Yakuza Japonya'da, Karteller Kolombiya'da, Organiztsya gibi mafya örgütleri de Rusya'da mevcuttur.

Dünyada kara para dolaşımının ve aklanmasının sağlandığı 55 mali cennet vardır. Örneğin Cayman Adaları dünyanın beşinci büyük bankacılık merkezidir. Bu malî cennetlerden yönetilen para hacmi en az 3 trilyon dolarla dünyanın toplam gelirin yüzde 15'ini bulmaktadır.

Tayland'da uyuşturucudan elde edilen milyarlarca dolar tekstil sanayine akarken, Çin mafyasının yıllık hacmi 200 milyar dolardır. Rusya'da mafya örgütleri ekonominin yüzde 40'ını, 35-40 bin işletmeyi, en az 400 bankayı kontrolünde tutuyor.

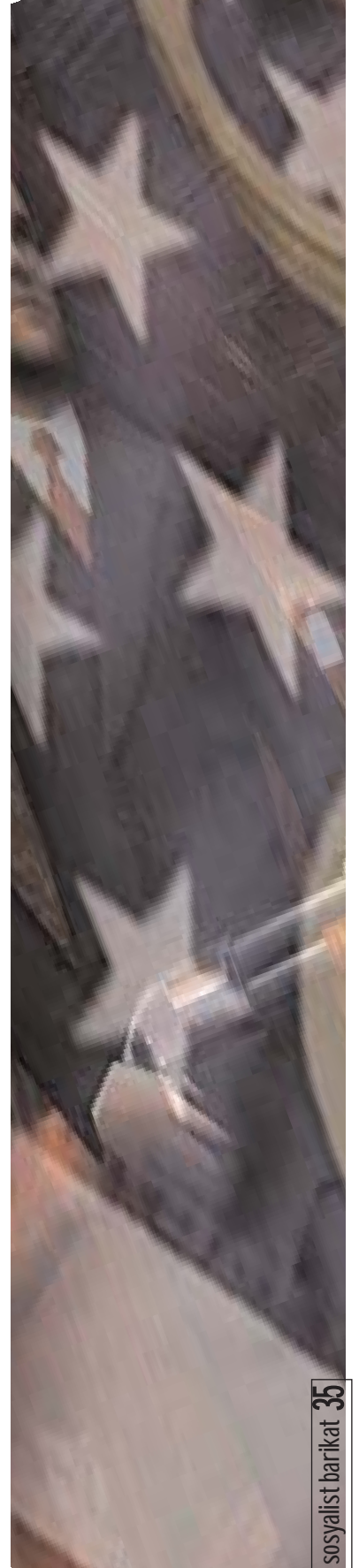
Ülkemiz Mafya Cennetidir

Ülkemizde de 1980'lerin öncesine dayanan mafya başlangıçta sigara ve içki kaçakçılığına yüklenmiş, döviz kaçakçılığı da bir başka alan olmuştur. Kamu ihaleleri ise her zaman mafyanın müdahale alanıdır.

Özellikle 80 sonrasında ise faşistler, farklı bir halk düşmanı kimliğine bürünerek mafyanın belkemiğini oluşturmuşlardır. Geçtiğimiz günlerde yayınlanan bir rapora göre mafyanın 100'e yakın faaliyet alanı olduğu ve bu alanın ekonomisinin de büyüklüğü milli gelirin dörtte biri olan 60 milyar doları bulduğu belirtilmektedir. Arazi mafyası, kamu arazilerini gasp ediyor, gerektiğinde yer açabilmek için orman yakıyor, çek-senet mafyası, silah zoruyla tahsilat yapıyor, organ mafyası, emekçi ve yoksul insanlardan söktüğü organları yurtiçi ve dışındaki zenginlere satıyor, çocuk mafyası, fakir ve yaşları küçük çocukları kaçırpı çocuğu olmayan zengin ailelere satıyor ya da zorla dilendiriyor.

İhale mafyası ise, son yıllarda bizzat ihaleye giriyor ve sonra firmalardan yüzde olarak çekiliyor. Mafyanın fuhuştan aldığı pay ise yıllık 3-4 milyar doları buluyor.

Sonuç olarak insanlığın başındaki bu belanın tek adresi kapitalizmin kendisidir. Kapitalist ekonomi ve yaşamın bir parçası olan mafya, belli dönemlerde çeşitli "temizlik" operasyonları ile gündeme gelir. Fakat, hiçbir zaman bu "temizlik" operasyonları bir ciddiyet taşımamıştır. Mafya, yine devletle birlikte çeşitli organizasyonlarla insanlar üzerindeki sömürsünü devam ettirmektedir. Dini imanı para olan kapitalizmin yıkılmadığı her dakika, sokaktaki gençlerimiz tehlike altındadır. Bunun alternatifini olan sosyalist yaşam tarzının örülmediği her dakikada ise bu risk büyümektedir. Bu riskin azalması da yine bizim çabamıza bağlıdır. Alternatif yaşamı kapitalizme karşı hayata geçiremediğimiz sürece de hayatta hiçbir değişiklik olmayacağı gibi, yeni nesiller kapitalist çürümeye terk edilecektir.

Oaxaca Halk Meclisi'nden Direnişe Devam...

Meksika'da bulunan Ulusal Öğretmenler Sendikası tarafından sürdürülen grev 6. ayına girdi. Oaxaca'da örgütlü Section 22 şubesinden yapılan açıklamada yine greve devam kararı çıktı. Şube başkanı Enrique Rueda Pacheco yaptığı açıklamada: Halka dönük baskıların durdurulması, halka saldıranların cezalandırılması, siyasi tutsakların derhal serbest bırakılmasını ve vali Ulises Ruiz Ortiz'in görevden alınması yönündeki taleplerinin karşılanması doğrultusunda yeni eğitim yılının başlayacağını belirtti.

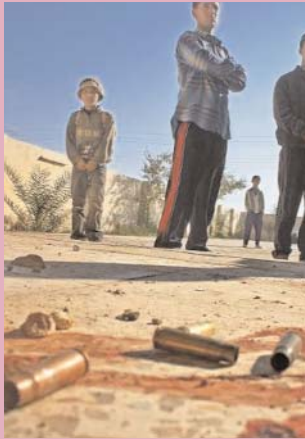
6 aydır süren bu grevin bir kazanımı da Oaxaca Halk Meclisi'nin (APPO) kurulmasına öncülük etmiş olmasıdır. APPO yaptığı açıklamada; eyalet yönetimini tanımadığını belirterek kendi yerel iktidarını ilan etti. Ayrıca Oaxaca Halk Meclisi parçalı değil, diğer örgütlerle birlikte tek bir cepheden direnişi sürdüreceklerini de açıkladılar. Tüm bu gelişmelere karşı hileli bir seçimle hükümet olan Calderon, kontra faaliyetler örgütlemektedir. Barikatları güçlendirerek direnişini devam ettiren Halk meclisi olası bir saldırı karşısında 14 bin okul ve eyaletin diğer bölgelerinde de direnişin büyütülerek cevap verileceği açıklandı. APPO'nun Ruiz yönetimini tanımadığını ilan etmesinin ve isyanların ardından eyalet yönetimi iktidarını önemli ölçüde yitirmişti. Ruiz son saldırının ardından hükümet binalarını yeniden açmaya çalışıyor. Ancak APPO üyeleri de yol kesme ve işgal eylemlerine yönelerek Ruiz'in planını şu an için boşa çıkardı. Pek çok hükümet binası işgal edildi.

Prensa Latina Oaxaca Halkı Genel Meclisi (APPO), 27 Ekim 2006 tarihinde yeni talep ve eylemlerini sıraladı. Yapılan açıklamaya göre 1 Aralık'ta barışçıl bir ayaklanma başlatacaklarını bildiren Meclis, "Si Ulises no se va, Calderon no pasara" (Ulises gitmezse, Calderon iktidara gelemes) sloganını kullandı. APPO, yeni seçilen başkan Felipe Calderon'un göreve resmen başlayacağı 1 Aralık tarihinin, kendileri için de ayaklanmaya başlama tarihi olduğunu belirtti ve aynı zamanda yerel eğitim sendikalarıyla öğretmenlerin okula dönüp dönmeyeceğini gündemine aldı. APPO eyalet başkanı Ulises Ruiz'e istifa etmesi için 72 saat tanıyan meclis, aksi takdirde eyalet olarak greve gideceklerini ve toplumsal örgütlerin protesto eylemlerine devam edeceğini, öğretmenler akademik yılda eğitime başlasalar bile oturma eylemi ile barikat kurma eylemlerine son vermeyecekleri ifade edildi.

29 Ekim tarihi itibarıyla alınan haberlere göre; Oaxaca'da barikatlara karşı saldırılar sürüyor. Sokaklarda silahlı gruplar devriye gezmeye devam ediyor. Ölü sayısının 5'e yükseldiği bildirildi. Radio APPO, öğretmen Emilio Alfonso Fabian'ın vali Ruiz Ortiz'in silahlı adamları tarafından vurularak, aldığı üç kurşun yarası sonucu öldürüldüğünü doğruladı. Astkomutan Marcos ve Altıncı Komite, Brad Will'in ölümü üzerine tüm özgür insanları harekete geçmeye çağırdı.

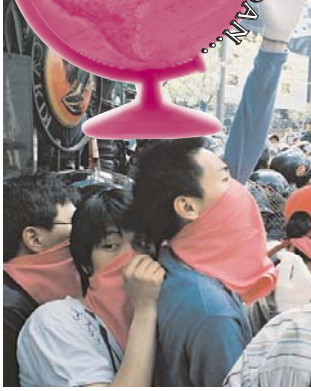
Irak'ta 650 bin Sivil Öldü

İngiliz Tıp Dergisi The Lancet'in yaptığı araştırmaya göre Irak'ta savaşın başladığı mart 2003'ten bu yana 650 binden fazla sivilin öldü. Buna göre Temmuz 2006'ya kadar 655 bin kişinin öldüğü tahmin edilen Irak'ta, yaklaşık 601 bin kişi şiddet olaylarında yaşamını yitirdi. Bunların yüzde 31'i de koalisyon güçlerince öldürüldü. Araştırmaya göre Irak'ta ölüm oranı yılda 1000 kişi için 5,5 iken savaş döneminde bunun 13,3'e çıktı

Brezilya Başkanı'nı seçti

Globo televizyonunun yaptığı sandık çıkışı soruşturmasına göre, Devlet Başkanı Luiz Inacio Lula da Silva, açık bir oy farkıyla ikinci kez başkanlığa seçildi. Lula da Silva'nın, oyların yüzde 62'sini alarak rakibi, yüzde 38 oy alan Sosyal Demokrat Partili Geraldo Alckmin'i büyük farkla geçtiği belirtiliyor. Sandık çıkışı yoklamasının, yaklaşık 2 puan artı-eksi yanılma payı olduğu kaydedildi. Seçimin ilk turunda Lula da Silva yüzde 48,6, Alckmin ise yüzde 41,6 oranında oy almıştı.

Güney Kore'de Halkçı Sendikaya Baskı

Son elli yıldır ABD'nin dünyadaki sayılı işbirlikçilerinden olan Güney Kore devleti Güney Kore emekçilerine karşı baskıları arttırıyor.

Kayıt altına alınmaya zorlanan 140 bin üyeli fiili Kore Devlet Çalışanları Sendikası (KGEU) hükümetin saldırısıyla karşı karşıya. Bu saldırılar dünya kamuoyu tarafından da tepkiyle karşılanmakta.

Hükümet şu ana kadar 251 şubesi bulunan sendikanın 125 şubesini zor kullanarak kapattı. Hükümetin KGEU'ya karşı saldırıları Kore'nin Busan kentinde yapılan ILO Asya Bölgesel Toplantısı sırasında da şiddetlenerek devam etti.

Polis zor kullanarak boşalttığı KGEU şubelerinin kapılarını da demir levhalarla kaynaklatarak şubeleri kullanılmaz hale getiriyor. Sendikaya yönelik geliştirilen saldırılar sonucunda direnen sendika üyeleri ve destekçilerinden 100 kişi gözaltına alındı.

KGEU alt seviye devlet çalışanları arasında örgütlü. Resmi olarak kayıtlı olmayan ve fiili bir sendika olan KGEU'nun 140,000 üyesi olduğu tahmin ediliyor. Resmi bir sendika olan Devlet Çalışanları Sendikası Federasyonu'nun ise sadece 70,000 üyesi bulunuyor.

Yunanistan'da Öğretmenler Grevde

Yunanistan'da kamuya bağlı ilkökul öğretmenleri, zam ve bütçe talebiyle 6 haftadır sokaklarda. 26 Ekim 2006 günü 10 bin kişi başkent Atina'da protesto gösterisi düzenleyerek seslerini hükümete duyurmaya çalıştı. Öğretmenler bu eylemi eğitim sistemini felç etti. 450 Euroluk ücret artışı ve eğitime daha fazla bütçe talebiyle greve çıkan öğretmenler Sintagma Meydanı'nda toplandı. Meydanın çevreyle bağlantısını kesen öğretmenler, sokakları da birkaç saatliğine tamamen trafiğe kapattı. "Eğitim mal değil haktır; alınıp satılmaz" sloganı atan ilkökul öğretmenlerine, sağlık görevlileri de destek verdi..

Hugo Chavez'den İsraililere Vize Yok

Venezuela'nın, İsraili turist adaylarına vize vermeme kararı aldı. Venezuela Devlet Başkanı Hugo Chavez, İsrail'in Lübnan topraklarındaki saldırılarını protesto amacıyla, bu ülkedeki en üst düzey diplomatını geri çağırması ve İsrail'in, 34 gün süren saldırılarını, soykırım girişimi olarak nitelemişti. İsrail de cevap olarak, Venezuela'daki büyükelçisini kısa süre için geri çağırmişti. Venezuelalı bir yetkili, vize işlemleriyle ilgili kararın, teknik bir uygulama neticesinde alındığını belirtti.

Bolivya'da Kamu Çalışanları Madenlerine Sahip Çıktı

5-6 Ekim 2006 tarihinde Bolivya madenlerinde özel şirketler ile kamu çalışanları arasında dinamitlerin kullanıldığı bir meydan savaş yaşandı. İngiliz RBG firması tarafından işletilirken, şirketin yolsuzluklarının açığa çıkmasının ardından Bolivya Maden İşletmeleri COMIBOL'a devredilen ve madenciler sendikası FMSTB üyesi işçiler kontrolünde bulunan Huanuni kalay madenine özelleştirme yanlısı Kooperatistaların saldırması sonucu çatışma çıktı. Çatışmalar da 16 işçi öldü, 60 işçi yaralandı. Maden işçilerinin daha önce ısrarla çağırıldığı kolluk güçleri ancak çatışmaların ardından bölgeye geldi. Empeyalist tekeli şirketlerle işbirliği içinde olan küçük maden üreticisi grupların oluşturduğu Kooperatistalar maden yatağını ele geçirmek istiyor. FMSTB ise buna karşı direniyor. Gelişen bu durum karşısında 7 Ekimde Bolivya lideri Evo Morales, bakan Walter Villarroel'i görevden alarak eski FMSTB üyesi sendikacıardan Guillermo Dalence'yi Maden Bakanı olarak atadı. Bolivya Maden İşletmeleri COMIBOL müdürü de görevinden alındı. Evo Morales, çatışmanın iki tarafına da bir çağrı yaparak mevcut barış ortamını korumalarını istedi.

Onur, Direniş ve İhanetin Bedeli:

ÖZGÜRLÜK RÜZGARI

1920'li yılların İrlandası ile başlıyoruz Özgürlük Rüzgarı macerasına... Tarihin sömürge devletlerinden İngiltere, yani başındaki İrlanda'yı işgal altında tutmaktadır. 1916 yılında İrlanda Bağımsızlık savaşı başlamıştır. Filmin başı olmasına rağmen, İngilizlerin nefret verici baskısı yüzümüze çarparak başlar. Bir çiftlik evini basan İngilizler, ortalığa emirler yağdırır fakat 17 yaşındaki Mihail, emirlere karşı geldiği gibi, kafa tutmaya çalışır işgalcilere...

Film böyle bir sertlikte başlasa da, adeta ilerleyen sahnelerin ipucuna vermiş olur bizlere. Film kahramanlarından Damien, doktor olmak için İngiltere'ye gitmeye karar verir. Fakat filmin dönüm sahnelerinden biri yaşanır. Tren Garı'nda yaşanan olay, Damien'i kararından vazgeçirir, IRA'ya yemin ederek İrlanda'nın kurtuluş savaşına adımını atar.

Bu arada Damien savaşta yalnız değildir. Abisi de yanbaşında İngiliz işgalcilere silah sıkmaktadır. IRA'nın savaşı ülkeye yayılır. Damien ve arkadaşları ulusal kurtuluş mücadelelerini büyütürler... Karşı cephe de boş durmaz. IRA militanları gözaltına alınırlar. Damien'in abisinin işkence ve tırnaklarının çekilmesi sahnesi, IRA militanlarının söylediği coşkulu marşla birlikte gösterilir izleyiciye. Bu sahnenin sonunda işkencebaşının işkence odasından çıkışı yenilgiyi en güzel şekilde tarif eder bize...

Filmin ilk yarısına bir genç IRA militanının cezalandırılması damgasını vurur.

Bu sayfalarda tanıttığımız ikinci Kean Lo-

ach filmi. Özgürlük Rüzgarı bazı eleştirmenlerce iki kardeş kavgası diye yansıtılsa da, aslında film başlı başına İrlanda halkının özgürleşmesinin sosyalizmde olduğu vurgusunu taşır.

Coşku, üzüntü, acı, sevinç vb. duygularının dengelendiği filmde, Kean Loach, çubuğu hep İrlanda'nın özgürlüğüne doğru bükür. IRA'nın İngiltere ile imzaladığı barış anlaşmasının, İrlanda halkına yapılmış ihanete denk düştüğünü seyirciye kabul ettirir.

Ve filmin final sahnesini kendisine yakışır şekilde bağlar Kean Loach. Direnenler ve Yenilenler... Özetlersek, Kean Loach, filmde kalın çizgilerle mesajlar veriyor. Özellikle emperyalistlerle kolkola girme durumlarının, ulusal kurtuluşu onlarla işbirliğinde aramanın arttığı günümüzde, kurtuluşun yolunun sosyalizmden esecek özgürlük rüzgarında olduğunu belleklerimizimize kazıyor.

YENİ EKİMLER İÇİN EKİM DEVRİMİNİ SELAMLAYARAK...

LENİN'DEN ANILAR

**YAZAR: NADEJDA KRUPSKAYA
YAYINEVİ: İTER YAYINLARI**

“....) Lenin hep aynı Lenin'di, ama yine de onu her gün izleyen biri onun insanlara karşı daha alçakgönüllü, daha itinalı hale geldiğini anlardı. Düşüncelere dalarak uzun süre bir aşağı bir yukarı yürür, bu ara kendisini rahatsız eden olduğunda, ilk anda gözlerinde bir üzüntü ifadesi okunurdu. Zor yıllardı göçmenlik yılları, Lenin'den az çaba gerektirmedi; ne var ki, kitlenin gereksinimi olan ve onları zafere götüren savaşıyı bu yıllar yarattı.” Büyük Ekim Devrimi'nin önderi Lenin'in hayat arkadaşı, yoldaşı Nadejda Krupskaya tarafından yazılan “Lenin'den Anılar” kitabının önsözünde geçen birkaç kelime bunlar...

İlk kez 1893 yılı sonbaharında karşılaşılan çok bilgili Volga'lı bir Marksist'in yazıları ve sonrasında Büyük Ekim Devrimi'ne kadar geçen koskoca bir zamana dair, dünyanın kaderini değiştiren bir tarihsel sürece dair, bu tarihin başlıca yaratıcılarından olan öndere dair yazılmış kısacık anılar belki de...

“Bu döneme ve Lenin'e ilişkin ciltler dolusu son derece ilginç makale ve kitap yazılabilir. Benim anılarımın amacı, Vladimir İlyiç'in yaşamak ve çalışmak zorunda kaldığı koşulların bir tablosunu vermektir” der Nadejda Krupskaya yoldaş...

Kitap, Nadejda Krupskaya'nın belleğinde canlı kalmış olaylar bir araya getirilerek, Lenin Yoldaş'ın ölümünden sonraki ilk yıllarda yazılmış. Kitabın 1894 - 1907 yıllarını kapsayan ilk bölümünde Petersburg'daki çalışmaya, sürgün yıllarına, Münih ve Londra'da yaşanan ilk göçmenlik dönemine, ikinci Parti Kongresi'nden önceki zamana, İkinci Parti Kongresi'ne ve Kongre sonrasında 1905 yılına kadarki döneme ilişkin anılar bulunmaktadır. Daha sonrasında yurtdışında ve Rusya'da 1905 yılına ilişkin anılar, son olarak da 1905 - 1907 arası anılar yer almakta.

Nadejda Krupskaya bu bölümün büyük çoğunluğunu, Lenin'in yaşamının son yılını geçirdiği Gorki'deki büyük evin ıssız odalarında ve parkın çimenle kaplı yollarında dolaşarak yazmış.

Kitapta 1894 -1907 yılları arasında genç işçi sınıfı hareketinin atılımıyla dolu yıllarının arasında, Bolşevik partinin temellerinin atıldığı döneme gidebilir, bütün bunların hepsini Lenin Yoldaş'ın hayatında somutlanmış bir şekilde görebilir, 1917'yi yaşayabilir, anılarla dolu sayfaların arasında bir devrimi yeniden yaşayabilirsiniz.

“O yıllar içerisinde çok şey öğrendim, sürekli olarak Lenin'i okudum; geçmişle bu gün arasında ilişki kurmayı, Lenin olmaksızın Lenin'le birlikte yaşamayı öğrenemedim. İkinci bölüm ise biraz birinci bölümden farklı. Birinci bölümde, Lenin'in yaşamına ilişkin ayrıntılar daha büyük bir yer tutmasına karşılık, ikinci bölümünde Lenin'i meşgul eden şeylere ve onun düşüncelerine ağırlık verilmiştir. İki bölümü birbiri ardından okumanın en iyisi olacağını düşünüyorum. Birinci bölüm, ikinci bölümle organik olarak bağlıdır, o okunmaksızın, ikinci bölüm yalnız başına okunursa, gerçekte olduğundan daha az “anı” niteliğinde görülebilecektir”

Nadejda Krupskaya'nın hayatından, kaleminden bir devrimi yeniden yaşamak istiyorsanız, Lenin'e dair günlük yaşama, tavırlarına dair küçük ayrıntıları yakalamak istiyorsanız, tüm bunların yanında sayfaların arasında kalmış devrimci bir aşkı yakından tanımak istiyorsanız bu kitabı okumanızı tavsiye ederiz. Yeni Ekimler için Ekim devrimini selamlayarak...

**HALK KÜLTÜR MERKEZLERİ
HER ZAMAN YANIBAŞINIZDA
MÜCADELEDE**

sosyalist barikat 39

dünden yarına mektuplar...

Emine ile Sümeyye'nin Washington maceralarını izledin mi hiç dostum? Yabancılarımız değiller canım, başbakanın muhterem eşi ve kızı... Bir de parasız yatılı oğlan var; Bilal. Gurbet ellerde, Amerikan okullarında dirsek çürütüyor. Asker ailelerini kızdırmamak için olsa gerek, bugünlerde ortalıkta görünmüyor.

Keyifleri pek yerinde hanımların. Kocaları babaları, büyük efendinin önünde bin türlü takla atıp kendini beğendirmek, "biraz daha kullanılmak" için ter dökerken onlar Beyaz Saray'da günlerini gün ediyorlar; First Leydi Laura Bush hazretleri dantel bilse örnek değiş tokuşu bile yapacaklar ama cahillik karşı tarafta, bizimkilerde değil.

Yani ben ne desem, sen ne kadar kiskansan boş! Başlarındaki örtüyü çıkar, ellerine uzun ağızlıklı bir sigara ver; Semra Özal'ın biraz rejim yapmış; işte öyle. Tam bir Türk filmi öyküsü: Kasım-paşa'dan Washington'a! Müthiş yükseliş! Emine Hanım komşularına ne kadar hava atsa yeridir: Biz Beyaz Saray'dayken!..

İftar yemeğine oturuyorlar Beyaz Saray'da; yanlarında Haçlı orduları başkomutanı, Evangelist mezhebinin sevgili evladı George W. Bush var; menüde de Tel Aviv usulü çocuk eti kızartması! Bu arada, sağ olsun sevgili başkanının davetini kırmayan Robert de Niro da mübarek günde gelmiş, hep birlikte top patlasın ezan okunsun diye beklerken laflıyorlar. Çenelerini sıkı tutsunlar diye tembihlenmişlerdir mutlaka ama yine de duramıyorlar. Emine ve Sümeyye hanımlar, her şeyleri pek çok biliyorlar çünkü! Babası bir başka odada yemin billah edip "Türkiye'de ciddi manada bir anti-Amerikancılık olduğunu sanmıyorum" gibi inciler döktürüyor ya, Sümeyyecik de boş durmuyor ve halkın ABD'ye değil savaşa karşı bir hissiyatının olduğu teminatını veriyor Laura Hanım'a. Emine Hanım tam o sıra kızını çimdikleyip öne atılıyor "Türk halkının geleceksel olarak yabancılara sıcak duygular beslediğini, kendisini de Amerikan halkına yakın hissettiğini" söylüyor telaşla. Ama diyor Emine Hanım, "dünyanın çeşitli yerlerindeki görüntüler halkı etkiliyor." Ve ekliyor sonra, "basını engelleyemeyiz ki."

Ne güzel değil mi sevgili dostum? Bilinçli Türk kadınları ülkemizi deplasmanda gururla temsil ediyorlar! Bizim adımıza ne garantiler veriyorlar, bizim duygularımızı ne kadar iyi özetliyorlar. Biz aslında Amerikan düşmanı filan değilmişiz meğer, hep birlikte bu gerçeği öğrenmiş oluyoruz. Aslında pek severmişiz onları da kör olası basın aramızı açarmış. Şu Reuters gibi ajansların kablosu olsa da Emine hanım dikiş makasıyla bir hamle yapsa, artık ne Ebu-Garib hapishanesi olacak ne de Gazze'nin hiç susmayan ambulans düdüklelerini duyacağız. İnsan tutsaklara işkence yapar yapmasına da tutup bir de "iş başındayken" fotoğraf çektirir mi? Ner-

den baksan rezalet! Sonra da Emine-Sümeyye-Tayyip, kendilerini parolasınlar sizi savunmak için!

Ne güzel değil mi dostum? Fotoğraflara hiç bakıyor musun? Haber programlarındaki görüntüleri izliyor musun? Otur bir daha bak, hepsinin gözlerine bak. Bir tarafta, tepeden tırnağa kompleks, tepeden tırnağa beğenilme, bağışlanma ve himaye altına alınma beklentisi, diğer yanda pis Doğularla birkaç saat geçirmenin sıkıntısı ve bunun bir lütuf olduğunu bilmenin tatlı keyfi. Yani sen paranın Kabesi Washington'da oturuyorsun ve sana tapan kulların gelip tapınağının taşlarına yüzlerini sürüyorlar. Zulmün dünyayı sarmış, milyonlarca insanı para denilen tanrı için katletmişsin ve yine de kulların gelip tapınak ayinine katılıyor ve sana sadakatlerini bildiriyorlar. Yalnızca kendileri için değil, kendi tebalarının kulluğu için de garanti veriyorlar!

Fotoğraflara iyi bak dostum, fotoğraflara iyice bak. Ebu Garib'teki hayvanlar tutsaklara nasıl bakıyorsa öyle bakıyorlar aslında, herhangi bir toplama kampı komutanı vagonlardan indirilenlere nasıl bakıyorsa öyle bakıyorlar. O bakış hiç değişmedi, yüzyıllardır değişmedi. Dizginlenemez bir uşaklık ruhuyla vecd içinde tapınanlar, ülkelerini, halklarının geleceğini satanlar için de bu bakış değişmez. Üstün ırkın aşağılık ve görgüsüz Ortadoğululara bakışıdır o. Git arşivlerden bul; Filipin diktatörü Marcos'un, İran Şahı Pehlevi'nin, Pakistan cuntacısı Ziya Ül Hak'ın Amerikan başkanlarıyla çektiği fotoğraflara tek tek bak. Hepsinde aynı zoraki gülümseme ve aynı küstah keyif vardır. Tapınağın efendisi şöyle demektedir aslında: "Bu, yanımda gördüğünüz adam, benimdir, bana aittir. Benimle kıyas kabul etmeyecek kadar aşağı bir ırkın mensubudur; benim soframın kırıntılılarıyla beslenir. Kendini şu anda çok şanslı sanıyor ama değil. Canım ne zaman isterse onu çukurun dibine gönderip bir yenisini soframda konuk edebilirim."

Ne diyorsun peki dostum? Gerçekten, Amerikalıları "geleneksel olarak" seviyor musun sen de? Ya da artık şakayı bırakıp daha ciddi sorayım: Şu taşeronlara iyi bir yanıt vermenin zamanı gelmedi mi hâlâ? Onlara "bizim adımıza konuşmamalarını" yüksek sesle söylemenin zamanı gelmedi mi? Geldi de geçiyor bile diyorsun değil mi? Haklısın, geldi de geçiyor bile! Artık beklemenin zamanı değil gerçekten de; ayağa kalkmanın zamanı ve bunu yapacağız, yapmalıyız sevgili dostum, başka şansımız yok.

Hiç olmazsa onurumuz için...Kendine iyi bak dostum, umudunu diri tut.

Gelecek, sen nasıl istiyorsan öyle gelecek.